

Arrest

nr. 324 595 van 3 april 2025
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. ZAMANI
Frans Gasthuislaan 33
1081 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 januari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 december 2022 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat N. ZAMANI verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feiten

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Degan gelegen in het district Khogyani, provincie Nangarhar. U woonde daar samen met uw ouders, broers en zussen.

U ging naar de madrassa. Ongeveer vijf of zes maanden voor uw vertrek uit het land begon de imam in de madrassa te preken over de jihad en reclame te maken voor de taliban. Tegelijkertijd begon de malek van uw dorp jongeren tussen elf en vijftien jaar oud te rekruteren. Hij kwam wekelijks samen met de taliban naar uw dorp en overtuigde jongens om de taliban te vervoegen. Hij schreef de namen van de te rekruteren jongens op.

Op een dag werden enkele vrienden, met wie u regelmatig omging, gerekruteerd door de imam. Een van hen kwam om het leven tijdens een gewapend conflict. Nadat uw vrienden werden gerekruteerd, beseften u en uw familie dat u eveneens zou worden gerekruteerd. U verbleef gedurende één week ondergedoken bij uw

maternale oom in uw dorp. Gedurende deze week werd u gezocht door de taliban en door de malek. Na deze week besliste uw oom om u uit het land te sturen. U verliet Afghanistan omstreeks juni 2019 en kwam omstreeks juli 2021 aan in België.

U diende uw verzoek om internationale bescherming in op 19 juli 2021. Ter staving van uw verzoek legt u uw taskara neer, alsook enkele foto's van uw vrienden.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen en alle elementen aanwezig in het administratief dossier blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u Afghanistan diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet. U vreest vervolgd te worden door de taliban gezien u hun rekruteringspoging weigerde. Gezien het geheel aan vage, weinig aannemelijke en niet overeenstemmende verklaringen, dient echter te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u voorgehouden asielmotieven.

Zo dient eerst en vooral te worden opgemerkt dat u blijft vasthouden aan uw jonge leeftijd, terwijl daar door de resultaten van de medische test geen geloof aan kan worden gehecht. Bij uw aankomst in België gaf u aan 17 jaar oud te zijn. Uit de resultaten van de leeftijdstest bleek evenwel dat uw werkelijke leeftijd werd bepaald op 22,75 jaar, met een standaarddeviatie van 1,8 jaar, waardoor u minstens vier jaar ouder blijkt te zijn (zie medische test). Dat u blijft vasthouden aan uw jonge leeftijd heeft een negatieve impact op de geloofwaardigheid van uw relaas, gezien dat er onlosmakelijk mee is verbonden (CGVS p. 16 en p. 17). U verklaart namelijk dat de leeftijd van de jongens die gerekruteerd werden door de malek van elf tot vijftien jaar varieerde. U verklaart dat jongens ouder dan vijftien niet werden gerekruteerd (CGVS p. 9). Zelf was u destijds echter ongeveer negentien jaar oud volgens de leeftijdstest. Dat u verklaart dat de taliban u wilden rekruteren doet, gezien uw werkelijke leeftijd, reeds ernstige afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder legt u vage verklaringen af over de malek van uw dorp en de manier waarop hij samenwerkte met de taliban. U weet heel weinig te vertellen over de activiteiten van de malek. U verklaart dat hij bij de taliban zat en reeds lange tijd malek van uw dorp was (CGVS p. 5 en p. 6). U zegt dat de malek sinds u klein was vaders aanspoorde om hun kinderen te laten aansluiten bij de taliban. Hij zei dat ze onderwijs zouden krijgen en dat ze betaald zouden worden. In werkelijkheid stuurde hij ze naar Wazir waar ze een training kregen (CGVS p. 6). Hij rekruteerde wekelijks en schreef tevens de namen van de te rekruteren jongens op (CGVS p. 7). Wanneer u wordt gevraagd hoe de malek contact onderhield met de taliban, verklaart u dat er mensen waren in het dorp die in het geheim voor hem werkten (CGVS p. 6 en p. 9). U weet niet wie zij zijn. U hoorde dit slechts van andere jongens en weet er niets meer over te vertellen (CGVS p. 9). U weet evenmin wat hun rol was. Gevraagd of u zelf meer informatie vroeg aan de jongens over deze mensen verklaart u van niet, gezien u bang was. Gevraagd of u juist niet wilde weten wie die mensen waren gezien u bang was, geeft u geen overtuigende verklaring. Zo zegt u dat die mensen u nooit zouden hebben laten gaan indien u hun identiteit te weten kwam (CGVS p. 10). Uw verklaringen overtuigen maar weinig. Dat u nooit iets zou hebben opgevangen over deze mensen is opmerkelijk. Te meer gezien u in een dorp woonde dat uit dertig à veertig huizen bestond en u verschillende keren verklaart dat mensen daar veel roddelden (CGSV p. 6, p. 8 – p. 13, p. 18, p. 20 en p. 21). Bovendien was uw oom volgens u op de hoogte van alle zaken in het dorp. Het is opvallend dat hij u niet zou hebben gewaarschuwd voor de mensen die samenwerkten met de malek (CGVS p. 18 en p. 22). Deze opmerkelijke elementen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Ook uw overige verklaringen over de malek en zijn bezigheden overtuigen maar weinig. Gezien de malek slechts vijf à zes maanden voor uw vertrek jongens begon te rekruteren, wordt u gevraagd waarmee hij zich eerder had beziggehouden (CGVS p. 10 en p. 11). U zegt vaagweg dat de malek niet altijd zichtbaar was. Jullie zagen hem niet altijd om dat te weten. Slechts wanneer de malek jongens begon te rekruteren, kwamen jullie het te weten. U wordt gevraagd wat de rol was van de malek vooraleer hij begon samen te werken met de taliban. Wederom geeft u een vaag antwoord. U zegt dat hij bijeenkomsten hield in zijn ontvangstkamer. De aanwezigen kenden de geheimen van de malek. Het was echter onbekend wie deze mensen waren. Gezien uw vage antwoord, wordt u gevraagd of de dorpeelingen contact hadden met de malek of samen dingen met hem deden vooraleer hij zijn samenwerking met de taliban aanving. U zegt van wel, maar dat ze het in het geheim deden en niet lieten zien. U wordt gevraagd waarom de mensen geheim contact onderhielden met de malek vooraleer hij begon samen te werken met de taliban. U antwoordt niet op de vraag en zegt slechts dat er mensen waren die in het geheim voor de malek werkten. Ze wilden niet dat anderen het wisten, gezien ze bang waren gerapporteerd te worden aan de overheid. U wordt erop gewezen dat er wordt gesproken over de periode vooraleer de malek begon samen te werken met de taliban. U wordt

hierop gevraagd waarom de mensen bang waren om gerapporteerd te worden aan de overheid. Plots zegt u dat de malek sinds lange tijd reeds banden onderhield met de taliban, maar dit aan niemand liet zien. U wordt gevraagd waarom mensen bang waren om naar hem te gaan als hij niet liet zien dat hij banden had met de taliban (CGVS p. 11). U geeft een zeer vaag antwoord. U zegt dat de mensen die contact hadden met de malek verplicht waren dit te doen door het geld. Het is opvallend dat u op geen enkel moment een duidelijk antwoord geeft. U wordt vervolgens gevraagd of de malek een functie van conflictbeslechting had. U zegt dat de mensen die niet op de hoogte waren van zijn activiteiten voor de taliban, naar hem gingen voor conflictbeslechting. Gezien u in een klein dorp woonde en er veel werd geroddeld, is het weinig aannemelijk dat sommige dorpelingen niet van zijn activiteiten voor de taliban op de hoogte zouden zijn (zie supra). Dat de malek, die bovendien de enige malek en dorpsoudere was van uw dorp, enkel geheime contacten zou hebben onderhouden met de dorpelingen is zeer vreemd en weinig aannemelijk (CGVS p. 5 en p. 6). Bovendien gaat u op geen enkel moment in op de functie en bezigheden van de malek vooraleer hij zijn actieve samenwerking met de taliban begon. Dat u dermate vaag en oppervlakkig blijft doet verder twifelen aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder is het bovendien zeer vreemd dat u verklaart dat mensen bang waren om om te gaan met de malek, terwijl meeste mensen in uw dorp de taliban steunden (CGVS p. 12 en p. 13). De overheid had veertig minuten verder pas de controle (CGVS p. 13). U wordt gevraagd waarom mensen bang waren om om te gaan met de malek gezien ze de taliban steunden. U wordt gevraagd waarom dit ook het geval was in de tijd dat de malek nog niet actief rekruteerde. U antwoordt niet op de vragen. Zo zegt u slechts opnieuw dat de malek zijn eigen mensen in het dorp had die hem ondersteunden en dat het niet geweten was wie die mensen waren (CGVS p. 22). Dat u verklaart dat mensen niet omgingen met de malek en hier geen enkele verduidelijkende uitleg aan geeft is, gezien de omstandigheden, zeer vreemd en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden vluchtaanleiding.

Verder is het vreemd dat uw oom reeds maandenlang op de hoogte was van de activiteiten van de malek en de taliban, maar dat hij niet eerder een oplossing had gezocht om u in veiligheid te brengen (CGVS p. 9, p. 12, p. 16 en p. 18). U wordt gevraagd waarom uw oom dit niet had gedaan. U zegt dat dat komt omdat u destijds jonger was en de taliban niet zo gefocust waren op u. Zoals reeds opgemerkt supra kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over uw jonge leeftijd. U wordt daar dan ook op gewezen. Wederom ontkent u echter de vaststellingen van de medische test en zegt u dat u dertien à veertien jaar oud was op het moment dat u Afghanistan verliet (CGVS p. 21). Dat u opnieuw slechts blijft vasthouden aan uw jonge leeftijd doet verder afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid. Dat u bovendien verklaart dat uw jonge leeftijd destijds de reden zou zijn voor waarom uw oom niet eerder een oplossing zou hebben gezocht voor u doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder valt op dat uw verklaringen op de DVZ niet overeenkomen met wat u op het CGVS verklaart. Zo verklaarde u op de DVZ dat de malek op een dag tegen uw vader zei dat u oud genoeg was om de heilige oorlog te steunen. Uw vader zei dit tegen uw moeder, die in tranen uitbarstte. Uw moeder zei dat u net zoals vele andere jongens zou sterven in de oorlog. Daarom besliste uw vader om u het land uit te sturen (CGVS vragenlijst 5). Ook tijdens uw interview op het Klein Kasteeltje verklaarde u dat uw vader uw reis heeft georganiseerd (fiche NMBV). Op het CGVS geeft u echter een ander relaas weer en stelt u dat het uw oom was die alles regelde (CGVS p. 16 – p. 18). U wordt daarom ook op uw verklaring bij de DVZ gewezen. U zegt dat u denkt dat men u niet goed heeft begrepen toen. U zegt slechts dat de taliban uw vader aanspraken toen u jong was en zeiden dat u wanneer u oud genoeg was hen zou vervoegen. Uw vader nam dit destijds niet ernstig, maar uw moeder huilde wel. Het was echter uw moeder die met uw maternale nonkel sprak, die de uiteindelijke beslissing nam. Tijdens uw interview op de DVZ kreeg u niet de kans om de zaken te verduidelijken (CGVS p. 19). Gezien uw ondubbelzinnige verklaringen op de DVZ, waarbij u uw oom op geen enkel moment zelfs maar vermeldde, overtuigen uw aangepaste verklaringen niet. Het verschil in verklaringen doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder is het opvallend dat u op een gegeven moment verklaart dat de taliban ook met u een gesprek hebben gehad over uw rekrutering (CGVS p. 9). U komt hier echter nooit meer op terug. Evenmin tijdens uw relaas wanneer u de kans wordt gegeven om te vertellen over de problemen die u kende in Afghanistan (CGVS p. 16 – p. 18). Dit opmerkelijke element doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder is het opvallend dat de taliban u tot op vijf maanden geleden nog steeds actief zochten en hierbij uw familie ernstig bedreigden, maar geen verdere ernstige stappen ondernamen. U verklaart dat de taliban zeiden dat ze verplicht zouden zijn jihad te doen op uw ouders indien uw ouders u niet zouden aanbieden. De taliban spreken uw vader ook aan wanneer hij naar de velden gaat en zeggen tegen hem dat ze hem gaan zullen vermoorden als hij u niet afgeeft aan hen (CGVS p. 17). Ondanks dat uw vader u, ongeveer drie jaar na uw vertrek, nog steeds niet heeft afgegeven aan de taliban, werd hij enkel geslagen door hen (verklaring DVZ 32; CGVS p. 23). Het is vreemd dat de taliban uw vader slechts loos blijven bedreigen. Dat u verklaart dat de taliban uw familie viseren en bedreigen omwille van u doet, gezien de omstandigheden, verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Doordat er geen geloof kan worden gehecht aan uw problemen kan er automatisch ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaring dat uw familie beschuldigd wordt voor de dood van de malek. Deze beschuldigingen zouden namelijk voortvloeien uit de vermeende problemen (CGVS p. 22 en p. 23).

Verder kan er evenzeer weinig geloof worden gehecht aan uw verklaringen over de leeftijd van uw broer. Zowel op de DVZ als op het Klein Kasteeltje verklaarde u namelijk dat uw broer toen vijftien jaar oud was (verklaring DVZ 17; fiche NMBV). Dat u op het CGVS uw verklaring aanpast en verklaart dat uw broer veel jonger is, doet opnieuw afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid. U verklaart in dat kader weliswaar dat u fysiek niet in goede staat was toen u uw interview bij het Klein Kasteeltje aflegde. U wordt erop gewezen dat u tijdens uw interview op de DVZ eveneens had verklaard dat uw broer vijftien jaar oud is. U ontkent dat. U zegt dat u tijdens uw interview op de DVZ geen vragen werden gesteld over uw broers en zussen. U wordt gevraagd hoe het komt dat uw broers en zussen en hun leeftijden worden opgenoemd in het interviewverslag van de DVZ. U herhaalt slechts dat ze u die vragen stelden tijdens uw interview op het Klein Kasteeltje, tijdens hetwelk u zich slecht voelde. Tijdens uw interview op de DVZ stelden ze u deze vragen niet (CGVS p. 15). Dat u slechts ontkent deze vragen te hebben beantwoord op de DVZ terwijl uw antwoorden wel werden neergeschreven, doet ernstige afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid. Dat uw verklaringen over de leeftijd van uw broer bovendien niet overeenkomen, doet eveneens afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

Uw taskara heeft betrekking op uw Afghaanse nationaliteit, die hier niet onmiddellijk wordt betwist. De foto's van uw vrienden, die volgens u werden gerekruteerd, kunnen enkel dienen als ondersteunend bewijs bij geloofwaardig bevonden verklaringen, wat bij u niet het geval is. De foto's in se bewijzen op geen enkele manier dat de verklaringen die u geeft waar zijn. In die zin kunnen de foto's de geloofwaardigheid van uw relaas dan ook niet herstellen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het

slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Nangarhar, Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden

aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende

behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_Citry_Mazar_Sharif_blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EU AA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen

aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Stukken die aanvullend werden neergelegd

2.1. Bij het verzoekschrift worden gevoegd, volgens de inventaris:

"3. Publicatie Nansen ["Demande ultérieure, prise du pouvoir par les Talibans, homme Afghan – 9 november 2021 »]

4. Nieuwsbericht FP ["The Taliban's Sharia is the most brutal of all" – 13 oktober 2021]"

2.2. Op 6 november 2024 heeft de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments", 4 november 2022;
- EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan", mei 2024;

- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023;
- EUAA "COI Query Afghanistan -Major legislative, security-related and humanitarian developments", 2 februari 2024.

2.3. Op 8 november 2024 legt verzoeker, overeenkomstig dezelfde bepaling, een aanvullende nota neer, waarin hij het volgende stelt:

"Verzoeker wenst met deze aanvullende nota aan te tonen dat intussen, na het instellen van zijn hoger beroep tegen de bestreden beslissing, de veiligheidssituatie in Afghanistan is verslechterd. Dit blijkt duidelijk uit het EU-rapport van Country Guidance: Afghanistan van mei 2024...]"

De volgende nieuwe elementen worden bijgebracht:

"5. EU-rapport van Country Guidance Afghanistan van mei 2024

6. VN-rapport van AV en de Veiligheidsraad van 9 september 2024."

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Middelen

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 48/4 van dezelfde wet en van de zorgvuldigheidsplicht.

3.2. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Verder moet erop worden gewezen dat artikel 39/2, §1, tweede lid 1° en 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Raad de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen of hervormen (1°) of deze kan vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (2°).

De uitvoerige opsomming van wetbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet an sich dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming. In de mate verzoeker aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en de Raad in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar

geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

3.3.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:

[...]

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”

Artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; [...]*

3.3.2. Verzoeker verklaarde zijn land van herkomst te zijn ontvlucht uit vrees voor een gedwongen rekrutering door de taliban.

De verwerende partij is van oordeel dat het vluchtrelaas niet geloofwaardig is. Zij heeft er in eerste instantie op gewezen dat het feit dat verzoeker blijft vasthouden aan zijn jonge leeftijd, terwijl daar door de resultaten van de medische leeftijdsbepaling geen geloof aan kan worden gehecht, afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het relaas.

Verzoeker stelt daar het volgende tegenover :

“Zo meent het CGVS derhalve dat verzoeker zou gelogen hebben over zijn leeftijd, hoewel het CGVS duidelijk op de hoogte is dat in Afghanistan meeste kinderen niet meteen na de geboorte worden geregistreerd. Dit werd in het rapport van COI 2019 aangaande Afghaanse identiteitsdocumenten in rapport: Tazkera, passports and other ID documents uitdrukkelijk als volgt vermeldt:

"6. REGISTRATION OF BIRTHS

The registration of births is very important to ensure basic rights to among others social security, health and education. In Afghanistan the registration of births is very inadequate. UNICEF co-operates with the authorities on national birth registration system and initiatives at the local levels which will ensure that children are being registered.

(...)"

(...)

Uit het voormelde rapport blijkt derhalve duidelijk dat sedert zeer lange tijd in Afghanistan de meeste kinderen niet meteen na hun geboorte werden/worden geregistreerd. De leeftijd van de kinderen worden meestal geschat volgens hun lichamelijke kenmerken en die leeftijd wordt dan ook aan de kinderen zelf medegedeeld. Het feit dat de kinderen deze informatie meestal ook van hun ouders vernemen hechten ze daar dan ook enorm veel belang aan en beschouwen ze dat als 'de waarheid'. Het feit dat verzoeker overtuigd is dat hij op zijn zeventienjarige leeftijd in België aankwam heeft dan ook te maken met deze achterliggende culturele overtuiging. Dat verzoeker middels het Belgische medische onderzoek ongeveer 21 jaar werd geschat is dan ook moeilijk voor verzoeker om dat meteen aan te nemen als de enige juiste beslissing. Verzoeker begrijpt dit allemaal niet en tracht hiermee geenszins het CGVS bewust op een verkeerde spoor te brengen. Het CGVS is trouwens op de hoogte van de registratieproblematiek in Afghanistan en de onbetrouwbare leeftijdsbepaling. Het CGVS haalt dit probleem in de meeste dossiers van de Afghaanse vluchtelingen net aan om ermee aan te tonen dat de Afghaanse documenten niet betrouwbaar zijn. Dat dit in het onderhavige dossier wordt aangehaald om de geloofwaardigheid van verzoeker in vraag te stellen is dan ook onbegrijpelijk."

De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat de leeftijd, zoals door de verzoeker verklaard en aangegeven op zijn taskara sterk afwijkt van zijn medisch vastgestelde leeftijd. De beslissing van de Dienst Voogdij waarin de resultaten van de leeftijdsbepaling worden geconsolideerd, wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet is vernietigd of ingetrokken. De verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij voormeld rechtscollege. Hij heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten, minstens toont hij het tegendeel niet aan. Aldus kon de verwerende partij zich op goede gronden steunen op de beslissing van de Dienst Voogdij aangaande het leeftijdsonderzoek dat werd uitgevoerd. Ten aanzien van de Raad staat de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij dan ook vast. Aldus blijkt dat verzoeker minstens vier jaar ouder is dan hij verklaarde te zijn, en dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn bewering, bij aankomst in België, dat hij 17 jaar oud was.

Verzoeker stelt dat in Afghanistan de meeste kinderen niet meteen na hun geboorte worden geregistreerd, dat hun leeftijd dan wordt geschat volgens hun lichamelijke kenmerken en dat deze leeftijd dan ook zo wordt meegedeeld aan het betrokken kind, meestal door de ouders. Dit zou verklaren waarom hij ervan overtuigd is dat hij op zeventienjarige leeftijd in België aankwam en het voor hem moeilijk aan te nemen is dat het resultaat van de leeftijdsbepaling de enige juiste beslissing is. Hij heeft in ieder geval niet getracht de verwerende partij op het verkeerde been te brengen, zo stelt hij. Verzoeker wijst er verder op dat de verwerende partij op de hoogte is van de registratieproblematiek in Afghanistan en de onbetrouwbare leeftijdsbepaling en haalt dit probleem net vaak aan om aan te tonen dat de Afghaanse documenten niet betrouwbaar zijn. Het is dan ook onbegrijpelijk dat het hier wordt aangehaald om de geloofwaardigheid van verzoeker in vraag te stellen, aldus verzoeker.

Verzoeker overtuigt niet. Zijn verklaringen kunnen niet opwegen tegen de resultaten van het medisch leeftijdsonderzoek, en het verschil van minstens vier jaar is te groot om te kunnen doen aannemen dat hij er zelf van doordrongen zou zijn geweest dat hij slechts 17 jaar oud was, en dus minderjarig, op het moment dat hij aankwam in België. Verder blijkt uit de objectieve landeninformatie in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan. Corruptie en documentenfraude", 14 januari 2021) dat de taskara die verzoeker neerlegde onvoldoende bewijswaarde heeft om verzoekers beweringen over zijn leeftijd aan te tonen. In Afghanistan is er volgens dit document sprake van grootschalige corruptie en documentenfraude waardoor zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven. Veel valse en vervalste Afghaanse documenten zijn door de hoge graad aan corruptie in het land tegen betaling te verkrijgen; er zijn veel documenten in omloop die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping van overheidsbeambten of derden worden verworven. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de voormalige overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de voormalige overheid. Noch verzoekers verklaringen, noch zijn taskara wegen op tegen de resultaten van het medisch leeftijdsonderzoek.

Van een verzoeker om internationale bescherming mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. De verzoeker heeft de verplichting om zijn volle

medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de instantie kan beslissen over dit verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van de verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Van de verzoeker worden correcte en coherente verklaringen verwacht en waar mogelijk ook documenten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute.

De vaststelling dat de verzoeker ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over zijn werkelijke leeftijd en zich ten onrechte heeft voorgedaan als minderjarige, wat een relevant element is voor een correcte inschatting van zijn nood aan internationale bescherming, is niet alleen nefast voor zijn algehele geloofwaardigheid, het doet ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas. Immers, zoals de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt, heeft verzoeker verklaard dat de leeftijd van de jongens die gerekruteerd werden door de malek varieerde tussen de 11 en 15 jaar, en dat jongens ouder dan dat niet werden gerekruteerd. Met andere woorden: verzoekers leeftijd ten tijde van de gebeurtenissen waarvoor hij op de vlucht zou zijn gegaan, raakt de kern van het relaas. Immers, zijn vastgestelde leeftijd laat niet toe aan te nemen dat hij zou worden gerekruteerd door de taliban die -naar luid van zijn eigen verklaringen- een andere leeftijdsgroep viseerden.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker de overige motieven, die steun vinden in het administratief dossier en pertinent en draagkrachtig zijn omdat ze betrekking hebben op de kernelementen van het vluchtrelaas, volstrekt ongemoeid laat. De Raad treedt deze motieven bij en komt samen met de verwerende partij tot de vaststelling dat verzoeker niet geloofwaardig heeft gemaakt dat hij Afghanistan is ontvlucht uit een gegronde vrees voor rekrutering door de taliban.

Verzoeker stelt verder dat de verwerende partij er geen rekening mee heeft gehouden dat een profiel als het zijne nergens meer veilig is in Afghanistan sinds de machtsvername door de taliban. Hij wijst op en citeert uit het COI-rapport van 2022, waaruit hij afleidt dat elke Afghaan die gevlucht is wordt geacht een slechte moslim te zijn en dat dit des te meer het geval is wanneer iemand -zoals verzoeker- verwickeld is in een geschil met de taliban.

In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat uit de landeninformatie niet blijkt dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging.

Met inachtneming van de argumenten en de geactualiseerde informatie van de beide partijen in de procedurestukken, stelt de Raad vast dat ook op heden niet blijkt dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. De verwerende partij kan dan ook worden gevolgd waar zij stelt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden.

Wel kunnen de volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (1) personen *“die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die *“verwesterd”* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen omtrent de vermeende vervolging door de taliban, kan verzoeker zich hier niet op beroepen en blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of verzwarend zou zijn. Verzoeker, die Pashtou spreekt, geboren en getogen is in Afghanistan en zijn land heeft verlaten op een moment dat hij reeds voor een belangrijk deel was gevormd door de samenleving waarin hij opgroeide, bracht noch in het kader van de procedure bij de verwerende partij, noch in het kader van de huidige rechtsgang concrete elementen bij om aan te tonen dat hij zich tijdens zijn verblijf in West-Europa bepaalde

westerse denkbeelden dermate eigen heeft gemaakt dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen. Uit niets blijkt dat hij niet redelijkerwijze in staat mag worden geacht op de hoogte te zijn of dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan geconfronteerd zou worden met dermate ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat hij zijn leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat hij er niet (meer) zou kunnen aarden, temeer nu hij verklaarde dat hij nog contact heeft met zijn in Afghanistan verblijvende familieleden (NPO, p 5). Verder ligt geen enkel concreet argument voor waaruit blijkt dat verzoeker bij terugkeer als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. De verwerende partij kan dus worden bijgetreden waar zij heeft geoordeeld dat hij niet heeft aangetoond dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Waar verzoeker in het algemeen verwijst naar het leven onder talibanbewind en de strikte toepassing van de sharia met strenge straffen en executies, is de Raad van oordeel dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en mensenrechtenschendingen plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Het louter verwijzen naar en citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, volstaat dus niet.

Verzoeker stelt dat de analyse van de verwerende partij aangaande de economische en humanitaire situatie in Afghanistan niet correct is nu er geen rekening is gehouden met objectieve bronnen. Hij verwijst naar en citeert uit bronnen uit 2022 die weliswaar blijf geven van de precaire socio-economische toestand, maar die geen afbreuk doen aan het gemotiveerde en pertinente standpunt in de bestreden beslissing, met name dat uit het geheel van de beschikbare landeninformatie niet kan worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, of wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor zodat de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vallen.

De Raad is, samengevat, van oordeel dat verzoeker zijn vluchtrelaas niet geloofwaardig heeft gemaakt zodat zijn vrees voor vervolging door de taliban op deze gronden niet kan worden aangenomen. Evenmin heeft hij aangetoond dat hij omwille van zijn verblijf in het Westen een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of dat hem omwille van het algemeen bewind onder de taliban of de economische en humanitaire situatie een internationale beschermingsstatus zou moeten worden toegekend op grond van artikel 48/3 of artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Door de commissaris-generaal wordt er in dit verband op gewezen, en omstandig gemotiveerd, dat, na grondige analyse van de beschikbare informatie, er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Een analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde en geactualiseerde landeninformatie, doet daar thans niet anders over denken.

Immers blijkt dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de informatie opgenomen in de EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023 en in de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Verzoekers verwijzing naar de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024 of andere aangehaalde informatie en zijn argument dat uit het rapport van de Secretaris-generaal van de VN van 9 september 2024 blijkt dat er een toename is van incidenten zoals aanvallen door ISIL-K en gewapende oppositiegroepen enerzijds, en dat de grensspanning met Pakistan is verergerd, doet daar niet anders over denken. Er zijn verder geen concrete elementen voorhanden die erop wijzen dat er in hoofde van verzoeker persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

4. Er kan niet worden besloten dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet heeft of dat hij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet loopt.

5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor niet over de grond van het beroep zou kunnen geoordeeld worden. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Er zijn geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend vijftieng door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS